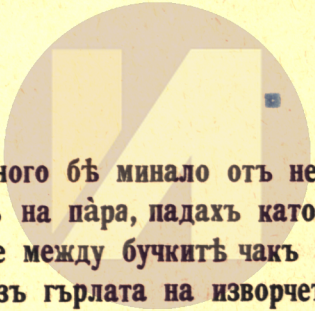

и пѣхѣ. На небето горѣше чудна опашата звезда.

— Какво е станало? — запитахъ една бубулечка.

— Родилъ се е Спасителътъ на човѣцитѣ, — рече бубулечката, като си сложи торбичката на единъ листъ.

Когато отвориѣ вратата на кошарата, азъ видѣхъ въ яслиѣ едно малко дете съ голи ржчици. Около главата му бѣше свѣтло. А очитѣ му бѣха сини и кротки. Никога не бѣхъ виждала такива очи.

Много бѣ минало отъ нея нощъ. Много пжти азъ ставахъ на пѣра, падахъ като дъждъ или роса, провирахъ се между бучкитѣ чакъ въ дънземя, изпълзявахъ пакъ изъ гърлата на изворчетата, тичахъ изъ поточетата и рѣкитѣ. Ходила бѣхъ много пжти и въ морето.

Това се случи на една планина. Бѣше хубаво ясно синьо утро. Азъ се търкаляхъ и си играехъ по единъ смокиненъ листъ. Подъ смоковницата се бѣха събрали много хора. Високъ човѣкъ стоеше посрѣдъ тѣхъ и говорѣше. Гласътъ му бѣше ясенъ и чистъ:

